

• VĀTRĀ •

LESNÍ • MOUDROSTI

• V ČECHÁCH •

slavnostní číslo
k osmdesátým narozeninám
sestry Rorejse Marie Šimsově, roz. Kohoutkové

MĚSTO NA DVĚU ŘEKÁCH, V MĚSÍCI BŘESKU
• 84. ROKU • LESNÍ • MOUDROSTI • (1986)

P Ř Í L O H A

k slavnostnímu číslu

V A T R Y

vydanému k 28. slunci měsíce blesku

34. roku LLM

na počest osmdesátých narozenin sestry Korejse

Obsah: Milena: Tři dobré noci
Martin: Pražská babička - tak mladá a už je jí 80 let
Božena Komárková: o Jaroslavu Šimsovi
Grizzly: Liščí kmen, Korejs - a Přemysl

TŘI DOBRÉ MOCNOSTI

Život Jaroslava Šimsy byl bohatý - kolik událostí, přednášek, diskusí, knih, cest, lidí - a také těžký. Nejen v posledním pětiletí, ale též a především v jeho dospívání. Byl a zůstával uprostřed mnoha lidí, kteří ho vyhledávali a pro které m n o h o znamenal - sám.

Přece mu však byli darováni t ř i l i d é , kteří mu nejen pomohli při hledání jeho životní m cesty, ale kteří se stali jeho skutečnou oporou, jak si právě ve vězení a v táboře uvědomil a vděčně přijal.

Byla to jeho maminka FRANTIŠKA ŠIMSOVÁ, jeho učitel - profesor EMANUEL RÁDL a byla to MARIE KOHOUTKOVÁ.

Marii Kohoutkové napsal 10.září 1923:

"Psal jsem mnoho o sobě, a zapomněl jsem na hlavní: to že žiju, že se směju, že se umím (na rozdíl od skrytého zoufání, kterému se také říká život) a že se smím smát, že se dovedu dívat junácky na život, vážně, čestně a vesele, a že vedle chyb mám tolik dobré vůle a tolik dobrých plánů - to je zásluha mé maminky; že něco umím a že se nebojím a dovedu myslet a studovat, zásluha profesora Rádla ..."

Marie Kohoutková se stala v roce 1927 ženou Jaroslava Šimsy. Marie, Márinka, tak ji oslovoval v dopisech. Věděl a pokorně to vyznal, že ona nesla těžší díl jejich společné cesty a že bez jejího souhlasu, porozumění, lásky a statečnosti nemohl nic, nebyl by ničím. Před soudem v roce 1943 jí napsal:

"A také Tobě, Márinko, děkuji za krásná léta, za to, že můj život měl nějaký smysl, za všechnu Tvou trpělivost a statečnost... a odpusť mi všechno to trápení, které jsem Ti připravil. Byla jai, jsi má jediná láska. Na vždycky Tvůj Jára."

oOo

Dnes je doba j i n á , než byla doba, ve které žil Jaroslav Šimsa. My musíme hledat svou v l a s t n í životní cestu, právě tak, jako ji kdysi musel hledat on. Myslím však, že by i n á m , právě tak jako kdysi jemu, mohly být pomoci na naší cestě tři, dnes už téměř zapomenuté dobré mocnosti, které Jaroslav Šimsa přijal od svých nejbližších, a které mu pomáhaly ů n é s t ž i v o t a v y d r ž e t j e j i v koncentračním táboře.

Je to: 1) z b o ů n o s t jeho maminky: v modlitbě načerpávat sílu pro každý příští, i sebetěžší den tak, aby se člověk

uměl a směl radovat, smát se, dívat se na život vážně, čestně a vesele.

2) umění myslet profesora Rádla - naučit se studovat, pozitivě a důkladně, naučit se vyjádřit své myšlenky, nebát se je vyjádřit. **N e b á t s e m y s l e t - říkal Masaryk.**

3) t r p ě l i v á a s t a t e č n á láska jeho ženy, láska, která všechno snese, všemu věří, v š e h o s e n a - d ě j e , všeho trpělivě čeká.

MILENA

(Záver proslovu o Jaroslavu Šimsovi dne 1. listopadu 1985)

PRAŽSKÁ BABIČKA - TAK MLADÁ A UŽ JE JÍ OSMDESÁT LET

Nikdo mi nevymluví (a nejméně babička sama), že babička nebyla od té doby, co začala být dospělá, tak trochu intelektuálka. Dodnes čte "špatnou literaturu" - detektivky a poslouchá "špatný rozhlas" - Voice of America. Šla z vesnice do města, aby se zde mohla stát Indiánkou a divoškou. Dnes už každé malé dítě ví, že k něčemu takovému jsou ve městě mnohem lepší podmínky než na vesnici.

Ještě jí nebylo sedmáct a už byla v nejrevolučnější ze všech revolučních stran. Jenže strana jí zadala úkol, po kterém ji revoluční nadšení stejně rychle opustilo, jako se jí předtím zmocnilo. Skauting příliš mnoho milovala na to, aby v něm mohla zakládat revoluční buňku.

Ještě jí nebylo osmáct a už znala dědu. Nosila copy, kterými budila pozornost, velkou pozornost - lidé si ji podle nich pamatovali, Beneš ji vozil v ministerském výtahu a děda na ně ještě z kriminálu trochu žárlil. Studovala u Šaldy a Šalda se urážel, když mu dávala přednost ve dveřích.

Než se vdala, tak cestovala po světě, pak měla děti a někdo s nimi musel být, když byl děda pořád někde na cestě odněkud někam. Pak přišla válka a tak dále, ale na to už jsou jiní...

Ještě musím zmínit, že za války byla babička v odboji a tam se pracovalo konspirativně - že nevyšla ze cviku, dokazovaly zakonspirované pohledy a korespondáky, které nám ještě před prázlety posílala.

Na vzpomínání je sice spíše tatínek, který je vyhlášený svou pamětí, nicméně mi stále vrtá hlavou, jak je možné, že jeho vzpomínky jsou tak odlišné od babiččiny, které se mi nikdy nezdály

méně věrohodné. Tohoto rozporu se už asi nezbavím, protože tatínkova teze o tom, že každý má své vlastní vzpomínky, není přesvědčivá.

V našem dětském světě /započítávám do něj i Aninku a Jirku/ byla dvě exotická a tajemná místa skýtající vzrušení, zábavu i poučení - byla to Praha a Brno - a co víc každé toto město mělo svou babičku - Praha pražskou a Brno brněnskou. Tyto babičky jednak jezdily za námi a jednak /což bylo zajímavější/ jsme jezdili my za nimi. Každá taková cesta byla vešice dobrodružná. Brzy ráno se vstávalo /já už byl stejně vzhůru 1 či 2 hodiny předtím, protože jsem samou nedočkavostí nemohl spát/ a pak se několikrát přestupovalo, cestou byly tunely, zmatky, ve vlaku se hrály různé hry. Zkrátka bylo to něco. V Praze byly parníky, hrady, kostely, mosty a jiné atrakce, někdy se dokonce jedlo v restauraci. Vždy tam bylo něco nového a obdivuhodného ať už to byl Vyšehrad, chrám sv. Jiří, bludiště na Petříně, ZOO či cesta parníkem na Hvozdy. Na cestě parníkem byla nejvelkolepější zdymadla, jichž bylo cestou ne kolik - jak je to jednoduchý a přitom ohromný vynález.

Babička nás také krmila pamlsky a přilepšovala nám menšími i většími bankovkami. Tyto pamlsky také chodily v balících - mezi nejoblíbenější patřila barevná rýže a gumoví hadi. Babička byla skoro pořád veselá, velmi kritická a sebekritická - že to s tou sebekritičností někdy trochu přehání jsem si věděl až nedávno. Znala a vyprávěla velká kvanta různých komických příhod a historek a trapasů - týkajících se skoro všeho na světě. Také jsem se postupně dovídal o dědečkovi - ale to spíše od rodičů než od babičky. Od té většinou až kontrolními dotazy, takže jsem ho poznával zase trochu jinak. Z vyprávění vím, že babička byla velmi statečná, odvážná, rozhodná a energická - jako křesťanka i jako matka. Stále umí potěšit, podarovat, podělit se o to málo co má, takže za to jí děkuji a přeji jí, aby jí Pán Bůh požehnal a aby jí s námi bylo tak dobře jako je nám s ní.

MARTIN

"Po návratu jsme počítali ztráty. Šimsa patřil k nejtěžším. Ale přes všechno, čím nám od počátku chyběl a přes řadu úkolů, pro které bez něho nebylo zastoupení, máme sotva právo, počítat jeho smrt do řady ztrát. Nebyla osudovou nutností, která nepřipouštěla východisko. Nevedla přes kravavý rozsudek k popravě... Byla cestou svobodné volby a služby nejslabšímu ze slabých. Byla to cesta služebníka Kristova, který svou péči raněnému neplatí zlatem, ale životem." Božena Komárková v KR 1960

LIŠČÍ KMEN, ROBEJS - A PŘEMISL

(Svatí nebo zdraví ?)

V sobotu 25.září 1943 jsme podepsali základní listinu Liščího kmene:

"Zakládáme kmen Lesní Moudrosti, poněvadž jsme přesvědčeni, že zdravého, čistého lidství můžeme dojíti pouze čistým životem v Přírodě.

Proto si bereme za vzor představitele pravé Lesní Moudrosti - Indiána.

Chceme následovati stopu velkého Myslitele - Černého Vlka.

Chceme zachovati Seifertův odkaz Lesní Moudrosti v Čechách.

Chceme odstranit bídu a nezdravost z české mládeže.

Nechceme dělat rozdíly mezi lidmi.

Nechceme hledět na majetek, vzdělání, národnost a předky, nýbrž na způsob života a čistotu myšlenky, duše a srdce.

Chceme, aby všichni lidé žili šťastně a bezstarostně a měli stejnou radost z Přírody a ze života.

25. září 1943

Jiří Gojda Jan Šimsa."

Opsal jsem doslova znění listiny z Kroniky Liščího kmene - Roku koroptví. Tehdy jsem však podepisoval text, který měl v první větě "svatého": "...jsem přesvědčeni, že svatého, čistého lidství můžeme dojíti pouze..."

Koncept jsem vypracoval, svěřil jej Jirkovi, ten jej upravil a krasopisně přepsal. Základní listinu jsem vzal na výpravu do okolí Prahy, abych jej nabídl k podpisu na okraji lesa "Miličova" spolu s Jirkou Mílovi, Bvženovi a Pavlovi. Měl jsem s sebou pero a lahvičku černé tuše. Jirka však na výlet nepřišel, své kamarády a bratra jsem se neodvážil sám vyzvat.

V sobotu nato jsme s Jirkou listinu podepsali sami, abychom dali věci do pohybu. Zpráva kroniky o tom, že se již 26. září konala první výprava k Botiči, není potvrzena ani mým deníkem ani vzpomínkou. Jirka se s mými kamarády seznámil na mých narozeninách 2. října.

Vzpomínám si však určitě, že jsem krasopisně přepsanou listinu podepsal s výhradou, že se do stanov a do kroniky uvede moje původní znění: "zdravého, čistého lidství..." Jirka souhlasil. Nelze vyloučit, že i tato změna způsobila, že jsme originální listinu už nepředložili zakládajícím členům družin ve Vysoča-

nech, na Pankráci a ve Vršovicích.

Moje vzpomínka na změnu slovíčka "svatého" ve "zdravého" je ovlivněna zkoumáním dopisů mého otce Sávy z let 1923 - 1925, kdy začal pracovat v Lize lesní moudrosti a kdy o všem psal Ro-rejsovi - Marii Kohoutkové, která se pak roku 1927 stala jeho ženou, Pavlovi 1928, mně 1929 a Janě 1934 maminkou.

V Sávyvém úsilí o lesní moudrost byla touha po svatosti. Ale jak to bylo s námi ?

Se svým spolužákem Jirkou jsme byli ve věci zajedno a oběma nám výrazy "čistý", který je v listině třikrát, "zdravý" a Jirkovo "svatý" splývaly. U mne nedůvěra ke slovu "svatý" byla dána evangelickou výchovou, cítil jsem v tom něco vyjimečného, od světa odděleného až neskutečného. Pro Jirku to bylo něco ideálního, zároveň dosažitelného vědomým úsilím a přitom zbaveného školského, všedního příděchu, který je nutně v civilním "zdravý".

Nyní po letech mám větší porozumění pro Jirkovu "svatost". V založení kmene byl i motiv touhy po něčem neobyčejném, krásném, chtěli jsme slyšet řeč šefíku a rozumět zpěvu ptáků, být moudří a silní, být zajedno s básníky - později jsme hodně mluvili o "imaginaci", nejen o "duchu dětství", "vidoucím oku", "myslící ruce" a o "tajemstvích lesa". Chtěli jsme se vytrhnout z pokleslého protektorátního světa s jeho řečmi o oblečení, s jeho slangem, anekdotami, filmy mládeži nepřístupnými, šlágry a slovní devalvací vztahu k dívkám, o nichž jsme začali ve třinácti letech mluvit s pohrdáním. Než jsme založili Liščí kmen!

(Způsobila to spála?)

Kronika Liščího kmene z Roku koroptví začíná:

"Na jaře roku 1943 onemocněl Jirka G. spálou. Během nemoci dopisoval si s Jendou Š. prostřednictvím Standy K., který bydlel v téže čtvrti s Jirkou. Jirka chtěl utvořit klub "Cti a spravedlnosti". Proto pozval Jendu na návštěvu, podal návrh, ale Jenda odmítl pro povrchnost myšlenky (Foglar). Při příští návštěvě přinesl Jenda "Svitek březové kůry". Jirka byl nadšen myšlenkou Lesní Moudrosti."

Potud kronika. V mé vzpomínce je to komplikovanější. Jirka mě opravdu při mé první návštěvě překvapil. Řekl mi, že onemocnění chápe jako varování. Připomněl, k čemu docházelo před jeho nemocí. Se Stándou, ale i s Mílou Zinkem (z divadelnické rodiny, jeho sestra byla Viola, Míla sám hrál v Prodané nevěstě v Národním toho kluka, co odnese komediantům "atrapy" těžkých činek...), dále

s "Evženem", tj. Boleslavem Paurem a Božou Čepičkou jsme po večerních toulkách zatemněným Starým Městem zapadli do krámu Božova otce, zatáhli roletu, zde vedli mužné řeči, pokušovali, volali telefonem na náhodná čísla drzé neslušnosti, po odchodu dráždili obyvatele přízemí, kteří při zhasnutí větrali, tím, že jsem jim vykřikl něco do otevřeného okna nebo rachotili tvrdým předmětem po roletách zavřených krámů.

Jirka vyprávěl i další zkušenosti, které jsem později zpracoval v pokuse o povídku a pak o tom, že Boža vzal v krámě i nějaké peníze z kasy svého otce a když to prasklo, chtěl skočit u Vinohradského tunelu pod vyjíždějící vlak.

"Je nejvyšší čas," řekl Jirka, "obrátit se a začít nový, docela jiný život. Nemoc je připomenutí smrti. Je otázka, zda nežijeme marný život, poznamenaný smrtí."

Jirka v té době četl povídky Franze Kafky a Jana Weisse, vypůjčil jsem si je od něho. Bylo nám třináct let.

Jirkův návrh na klub se mi zalíbil, rozpoznali jsme v sobě spřízněné duše, i já jsem chtěl začít docela jinak. Skutečně jsem mu přinesl Svitek březové kůry od Miloše Seiferta a brožurku Cestyr a cíle našich táborníků, kterou vydala Jmka pro účastníky táborů. Pokusili jsme se sladit myšlenky a metody Jaroslava Foglara, Boba Hurikána, Jmky, Setona a Seiferta. 5.dubna jsme klub založili.

Rozhodnutí pro čistou "lesní moudrost" - woodcraft - padlo až v létě ve vzájemných dlouhých dopisech.

(Proč čistý woodcraft?)

Laskavý čtenáři, až dosud jsi četl úvod ke studii někdejšího pomocného kronikáře Liščího kmene, kterou chtěl napsat Černému pardálovi. Ten totiž přežil již šedesát sněhů a zajímalo ho kdysi, co jsme osnovali za války podobného jako on v Arizoně a Orinokii.

Chtěl jsem využít i krásných dvaceti stran "Vzpomínek kmenového kronikáře na události před čtyřiceti lety" pod názvem "Přemyslovy akce a Liščí kmen". Chtěl jsem vyprávět, jak jsme tábořili, pozorovali ptáky a koupaliště a asistovali při kroužkování, podnikali výzkumné výpravy na Potok žlutého listí (zkratka POŽLULI) a na Bažantí potok (BAPO), vypravili několik expedicí do srdce křivoklátských lesů na Ostrov dávné touhy (OSDATO), vydávali Hlasatele týdně a Lišku měsíčně, psali kroniky, měli Náčelnické školy, diskutovali, učili se esperantu a dostali se pod vliv Přemysla Pittra a stali se svědky záchranné akce pro židovské a válkou ztracené děti a pak i pro děti německé a "kolaborantské".

Ale proč jsme se věnovali čistému woodcraftu podle Seiferta a Setona ? Proč jsme nezůstali u spojení Foglara, Hurikána a Imky? Vždyť jsme měli po ruce knihy obou autorů a o práci jsem s Pavlem věděl hodně. I za války se převtělila skupina Masaryk v Mohykána, abychom si mohli na bílých tričkách ponechat krásné velké M. Vždyť klubová syntéza lákala zájemce, že jsme po založení klubu už rozmýšleli župy po pražských čtvrtích - ještě před koncem školního roku.

Nebyl ten vlastní důvod, který i mne získal, v tom, že tu byly v pozadí tři squaw ? Jedna se jmenovala Blažena Schartová, byla to maminka Evženova a Schartovi bydleli hned vedle nás - před tatínkovým zatčením jsme měli s Evženem telegrafické spojení přes světlik. Po zatčení maminka dráty vytrhala. Druhá squaw má poetické jméno (maminka se smála že agrárnícké) Vojtěška Ječmenová a bydlí stále ještě na Veletržní ulici. Třetí je Marie Šimsová, alias Rorejs.

Paní Schartová nám doporučovala i půjčovala knížky, měli jsme jich doma haldy, ale od Schartů to bylo vždy něco zvláštního. Chodila jeden čas s námi i Evženem na vycházky do Kunratic a jinam. Ráda nám vysvětlila zásady lesní moudrosti a ochrany přírody. A vyprávěla o kmenech lesní moudrosti a tolstojovcích a o Bukovanských a vázaní knih. Se zápallem a pedagogickým idealismem.

Její muž, Evženův otec, kterého jsme ctili a který nás učil v Berounce, jak se postupuje v Alpách proti proudu dravé řeky byl za mlada jednatelem náčelnictva Sovího kmene, později písmákem celé Ligy lesní moudrosti, rozesílal Vatru a vůbec vedle Míly Vavrdy patřil mezi nejvěrbější Sůvovy bojovníky. Také měl bojovné jméno: Potkan. Po začátku války jsme z něho mívali strach, jakoby však - po tatínkově zatčení - měl i strach on z nás. Ale doma měli časopisy a dva překrásné snímky Ostrova dávné touhy. Z Liščí skály.

Z vyprávění Evženovy maminky jsem míval pocit spřízněnosti lesní moudrosti nejen s Tolstým ale také s idealisticky a demokraticky pojatým socialismem. Mezi jejími přáteli byli tolstojovci, vegetariáni, pacifisti, abstinenti, pracovníci Dělnické akademie, Blažej Vilím, ten byl v Anglii a po válce byl známý jako sociální demokrat, za mlada byl členem téhož kmene. S paní Schartovou a klubem českých turistů z Reformy jsme prošli později pro nás významnou trasou podle Botiče až do Průhodnického parku.

Maminka, ta nám už dávno sotva jsme začali číst, ukázala Kroniku Stráží, překrásně okousanou od skutečných myší na Křižatkách. Učila nás znát ptáky, stromy, hady, čekali jsme večer, až se půjdou snanky pást a Pavel seděl tak potichu, že mu vlezla do

kapsy myš. A o životě kmene na Křižatkách a spousty strašidel-
ných a ještě více humorných zkazek. Jak šly pozdě s mlékem
k Ostrovu dávné touhy a na skalách chodil náměsíčník a jak jim
nakynuly knedlíky, že je schovaly v křoví a když pak druhý den šla
služba připálila rýži, jak jim ty knedlíky z křoví vyčarovaly,
jak museli tábor evakuovat pro velkou vodu, jak její bratr Jára
(Tegumaj!) málem utopil. Pro nedostupnost přeslechl Sůvův přísný
zákaz, že se nesmí nikdo koupat v místě, kde byl pod vodou
padlý strom. Jára tam skočil a Sůva ho s vypětím všech sil
z větví vypletl.

V maminčině vyprávění bylo hodně dramatického, ale ještě
více humorného, plného sebeironie, sebekritičnosti a zase hodně
kritiky a všechno v jakémsi napětí. Hodně maminka vyprávěla o svém
profesoru přírodopisu na berounském gymnasiu Miloši Seifertovi,
jak s nimi tábořil ještě za války, sotva bylo mamince dvanáct -
pod Týřovem, o Křižatkách, o ranních výpravách na Koukolov^{ku},
o výpravě chudých junáků z Prahy a jak maminka je dnomu půjčila
svetr a sama nastydla a dostala zápal plic, to bylo na Skalách,
které jsme znali i s tou skoro neuvěřitelnou jeskyní. Pak Habří,
kde byl sjezd Ligy.

Maminčino úsloví bylo, že se junáci ve dvacátých letech
množili "dělení", kmemy a oddíly vstupovaly do federace a zase
z ní vystupovaly, zakládali vlastní odnože podle ideové nebo zase
politické myšlenky. Byli skauti Svojsíkovi, svazoví, ale zase
Skauti práce, z nich pak Spartakovi skauti práce, byli Skauti
volnosti, z woodcraftu se odloučila Internacionální asociace
woodcraftu (o ní napsala Jiřina Šiklová před několika lety vřelý
článek). To všechno jsme jaksi věděli předem. Bylo to bezprostřed-
nější a jaksi v podvědomí a nejen mým, ale i Zvěnové a Pavlové,
ač Pavla jsme přivzali až ve druhém roce, už si ani nevzpomenou,
jak jsme ho poeticky nazvali.

A Vojtěška Ječmenová? O té jsme věděli, že za mlada byla
v Lize, ale pamatovali jsme ji jako pro nás hlavní osobu - vedle
tatínka - v Imce v 6. poschodí a ctili ji jako basketbalistku.
Při utkání Čechy - Morava hrála za Čechy a my jsme ji s Pavlem
povzbuzovali. Vstoupila do Sovího kmene kdysi a doma máme krás-
nou listinu, podepsanou samotnou Tončkou Bukovankou při přestupu
z kmene Bílé lupy. Později jsem zažil na Vlčici, jak výborně
pádluje v kanoi.

O woodcraftu s námi nemluvila, ale odposlechl jsem v době,
kdy byl Láščí kmen tak utajen, že to ani doma jsem neříkal -
jak o tom mluvila s maminkou. Bylo to v době krize - když naše

naš nejstarší bojovník, vědecky zaměřený přírodovědec, který zaměřil při jedné výpravě podle doma udělaného sextantu Staré tábořiště u křivé břízy a žluté skály na Potoku žlutého listí, když tento znalec Tolstého a překladatel Turgenevě -a (v kmenové knihovně byl jeho strojopisný překlad povídky Mumu) vystoupil z kmene.

Jeho otec byl funkcionář Sokola a věděl, jak tvrdě jsou postihovány pokusy o organizace demokratického zanáření a Míla se směl zúčastnit táboření a výprav za předpokladu, že se nepovede písemná agenda, kronika, časopisy, hlasatele.

(Jak jsme přišli k Přemyslovi)

Dodnes nevím, zda maminka vycítila naše tápání po třech měsících života kmene, zda moje horečné hledání ve starých časopisech a nové pročitání klasických knih Svitek březové kůry a Přírodou a životem k čistému lidství (chtěli jsme sestavit jakousi čítanku), či zda si uvědomovala, jak nám chybí Sůva, živá autorita.

Navrhla mi, abychom se vypravili s Jirkou za Přemyslem Pittrem, kterého jsme do té doby neznali, jen věděli, že se také hlásil k Lize, ač šel vždy svými cestami radikálního pacifisty, tolstojovce, ochránce přírody, vegetariána a hlavně přítele žižkovských dětí, pro něž se svými přáteli postavil Milíčův dům u Olšanského bybníčku.

Návštěva Jirky a moje měla převratný výsledek, ač jistě ne hned. Přes Milíčův dům se o naši existenci dověděl Kmen pražských woodcraftérů (psali se česky "vudkrafteri"), zprostředkoval to Míla Vavřda. Spojkou s Milíčovým domem se stal mladý učitel Josef Horáček, později chodil na naše schůzky. Jeho hlavní kritika byla, že málo nebo že špatně zpíváme. To také byl hlavní rozdíl od starších woodcraftérů, velkých odborníků na podsady a můstky, kácení soušek a bratrské rozdělování zásob na každé výpravě, že hodně zpívali.

To všechno bylo později. Ale již v únoru maminka dovolila konání památného II. sněmu v tátově pokoji, kde jsme začali novou epochu, dostali jsme bojovnícká jména, přijat byl na zkoušku Pavel, ale jméno Havran dostal hned.

A pak to byly už každý týden schůzky. Při zkouškách životnosti se zúčastnila i maminka a sestra Jana. To se konala i porada tří kmenů, samozřejmě sněmy. A jak nás dovedla vypravit na cesty! To už bylo při prehistorických dvou výpravách ještě před založením kmene, když jsme Ostrov dávné touhy teprve museli sami znovu objevit.

Na tábor na Stvořiděch v létě 1944 si Havran vezl tábornický jídelníček a tábornickou kuchařku, jak mu je maminka nadiktovala. Díky její instruktáži se stal nejúspěšnějším a nejoblíbenějším kuchařem. Však také věčně foukal do ohně! Spolu jsme se pustili s odvahou i do palačinek, už odpoledne. Poslední Havran dokončoval půlhodiny po půlnoci a byla první, kterou snědl!

Je jisté, že by slavná tradice lesní moudrosti v Čechách nebyla bez mamčinina profesora v Berouně Miloše Seiferta. Je jisté, že by ne-byla hlouběji založena v masarykovské, ráčlovské a proso-cialistické linii, kdyby Šáva nepřestoupil do Ligy lesní moudrosti od Skautů práce.

Je jisté, že si nelze Liščí kmen, válečnou odnož tohoto hnutí, představit bez Kima, který dostal šťastnou spálu a šťastný nápad odvrátit se od velkoměstských neřestí k čistému lidství a aspirovat na svatost.

Ale nelze si představit, že by Liščí kmen byl tím, čím se stal, že by navázal na cestu přírodou a životem k čistému lidství, dospěl k pochopení demokratických tradicí socialismu, setkal se dnes už skoro neuvěřitelnými akcemi pro děti v Milíčově domě i ve Štíříně Přemysla Pittera, Olgy Fierzové a celého toho okruhu přátel - kdyby nebylo tří squaw, které slovem, příkladem a pra-ktickou pomocí předaly pochodeň lesní moudrosti v Čechách.

A tak zdravím sestry Blaženu Schartovou, Vojtěšku Ječmenovou a - Korejse starým dobrým junáckým pozdravem

S MODROU OBLOHOU !

GRIZZLY

Děkujeme vřele Míšovi za krásnou stylovou obálku slavnostního čísla Vetry! Přejeme mu dobrý lov, jasné slunce a modrou oblohu!

OHNIVDC